

Лидија Гачнин

НЕМА ТЕ ВИШЕ

Нема те више, а сваке ноћи
долазиш. Смртни си сват.
Играш се на влатима пшенице,
милујеш латице.
По зиду црташ месеце, љубиш
белу свећу, љуљаш мртво дете.

Ја сам, смејеш се.
На мене миришу зидови, ноћу
роса ме опевава, скривам се
у твојим недрима. Милујеш ме
у смртним чаршавима, љубиш ме
кроз огледало.

У мени си. Као смртни сват
бајеш ми. Биљем ме засипаш,
љуљаш мртво дете. У црнину
се завијам, по зидовима котрљам
камење, по таваници свијам гнезда.
Сваке ноћи умирем.

ДОЛАЗИ ТУЖНА ВЕШТИЦА

Долази тужна вештица. Крилима
те скрива, грудима те гуши,
у прсте ти шапуће. Класјем
те повија, српом љуби.

Кроз прозорчић милује Даница.
Зрацима те засипа, златом те
милује, међ ноге
чара ти звезде. Светлошћу
те покрива, по теби грубо лута.

Гаврани јој кљују по глави,
гаврани јој вриште на грудима.
Засипа је тешка земља, плави
је горка вода. Дави је смртна жена.

Кроз прозорчић отплови Даница, клизиш
по њеном телу, тихо
умиреш без звезда.

ЛОШЕ СИ ВОЉЕ

Лоше си воље, кад
одлазиш. Кад се осмехујеш,
месечево си дете. Кад се
одвајаш, кржави си Петар.
Кад се опиреш, омађијају
се реке. Лоше си воље.

У мене се кикоћу месеци.
По ногама пузи неискусни псић.
По грудима миле ми змије.
По боковима ми кљују ноћне птице.
У уста ми се заривају кљешта.
По зеницама ми удара камење.

Лоше си воље, кад
одлазиш. Кад ме свлачиш,
чаробњак си смрти. Кад ме
лењо мазиш, навлачиш
маску преко лица.
Потом те росног однесу воде.